

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvîntul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

A. Carboviceanu
G. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
J. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Pop.-Tașcă
Gr. Teodossiu.

SUMARUL: *Carmen-Sylva*, Dor de-acasă. — *P.*, Mănăstirea Cernica. — *Victor Puiu*, Să ne supunem legilor. — *Veneția*. — *V. Teodorescu*, Dare de sîmă. — *Georgescu Const.*, Animale bețive. — *Ion Isvoranu* Cercul cultural «Longin». — *Mehedinși*. — *Christea N. Tapu*, Hora lui «Moș-Dima». — *D. Petróia*, Pomii roditorî. — *Albinăritul*. — *Tîgrul*. — *Gh. Adamescu*, Studiū asupra Pelagrei de dr. I. Neagoe. — *V. S. Moga*, Societățile cooperative de lăptărie în Danemarca. — *I. Ionescu*, Gălbéza. — *Circulară* — Păiangenul de mătase din Madagascar. — «Sorele». — *Cronica săptămânii*. — *Poșta redacției*.

Ilustrațiuni: Mănăstirea Cernica. — *Vedere din Veneția*. — *Interiorul stupăriei din Peșiș*. — *Tigrul*.

Deslușiri pentru D-niî abonați.

Acesta e al V-lea număr din anul al IV-lea. Atât acest număr, cât și No. 1, 2, 3, și 4, conform hotărîrii luate de comitet, nu le-am trimis de cât abonaților cari aũ fost achitați pe anul III-lea, celor ce aũ cerut a se înscrie pe anul al IV-lea și la câți-vã din cei neachitați, cari aũ rugat cu insistență a nu li se suspendã trimiterea, fãgãduind cã vor achitã cât mãi grabnic.

Rugãm dar pe abonații noștri cari sînt achitați pe anul al III-lea și aũ fost suprimați fãrã cererea lor, sã ne comunice cãnd aũ achitat abonamentul ca în cas de eróre sã putem îndreptã, iar de aũ incredințat altor persóne costul, iarãși sã ne comunice, arãtãndu-ne *precis*, numele, funcția și domiciliul acelor persóne.

Mãi rugãm pe toți d-niî abonați cari și-aũ schimbat sau își vor schimbã domiciliile sã ne comunice noua lor adresã, arãtãnd neapãrat unde aũ primit revista în trecut.

Abonații ce ne trimit banî, sã scrie pe dosul cotorului mandatului deslușit pe ce timp trimete abonamentul; iar dacã cere abonamentul din nou, sã scrie deslușit numele și comuna pe cotor. Cei ce trimit și pentru alți abonați, sã puie deslușit pe cotorul mandatului numele și comuna în care locuesce fie-care abonat.

În cas cãnd unuî abonat nu i se aduce revista cel mult a treia ȃi dupã Duminicã, sã reclame oficiuluî poștal prin care primesce și de nu e satisfãcut sã ne reclame nouã. Ace-lași lucru sã-l facã și cãnd li se aduce revista neregulat.

Numerile ce n'ar fi fost primite la apariție și nu ne vor fi reclamate cel mult în 15 ȃile de la data lor, sub nici un cuvînt nu se vor mãi trimite.

Tirajul revistei fiind redus numai la numãrul abonaților și rezervãndu-ne numai un numãr fôrte restrãns de colecții, rugãm cu insistență pe d-niî abonați a ține socotelã de avîsul nostru, în interesul d-niilor lor.

Abonații neachitați încã și cari ar dorî sã continue abonamentul în anul al IV-lea, sã se grãbescã a achitã cel mult pînã la 15 Noembre pentru a li se putã da No. 1, 2, 3 și 4 din anul al IV-lea.

Administrația.

DOR DE-ACASĂ

DE

CARMEN SYLVA

Bătrâna casă 'n colț de drum
 Mai stă cum o sciū eū?
 Mai iese-alene seara fum
 Din coșul ei? Și trec și-acum
 Drumeți pe-aici mereū?

Și podul umblător, sunând
 Pe lanțul lui cel gros?
 Iar carele, poveri ducend,
 Mai scârție pe pod trecend
 Greoie 'n sus și 'n jos?

Și clopotele 'n turn mai aū
 Tot glasul de demult?
 Uitat-aū ele ce-mi cântaū?
 Ah, une-orī pe gânduri staū
 Și-mi pare că le ascult!

Mai e pe drum miros de tei?
 Mai sint copii in sat
 Să scurme praful după ei?
 Bărbați in bluze, și femei
 Cu șorțul lor curat?

Mai e de vrăbiū parcul plin?
 Fântănele mai curg?
 Mai plânge codru 'n frémēt lin?
 Și șlepurī trec și acum pe Rin
 Din zori până 'n amurg?

Iar omenii tot veseli sint?
 Curg glumele șiroiū? —
 Trimeteți-mi, vă rog, pămînt
 Și apă de la Rinul sfint,
 Și-o vorbă de la voi

Și dragul timp ce-l petrecui
 Copil pe când eram
 Și sufletul cu focul lui,
 Și câtă veselie-avui
 Si vecinic n'o s'o am!

MĂNĂSTIREA CERNICA

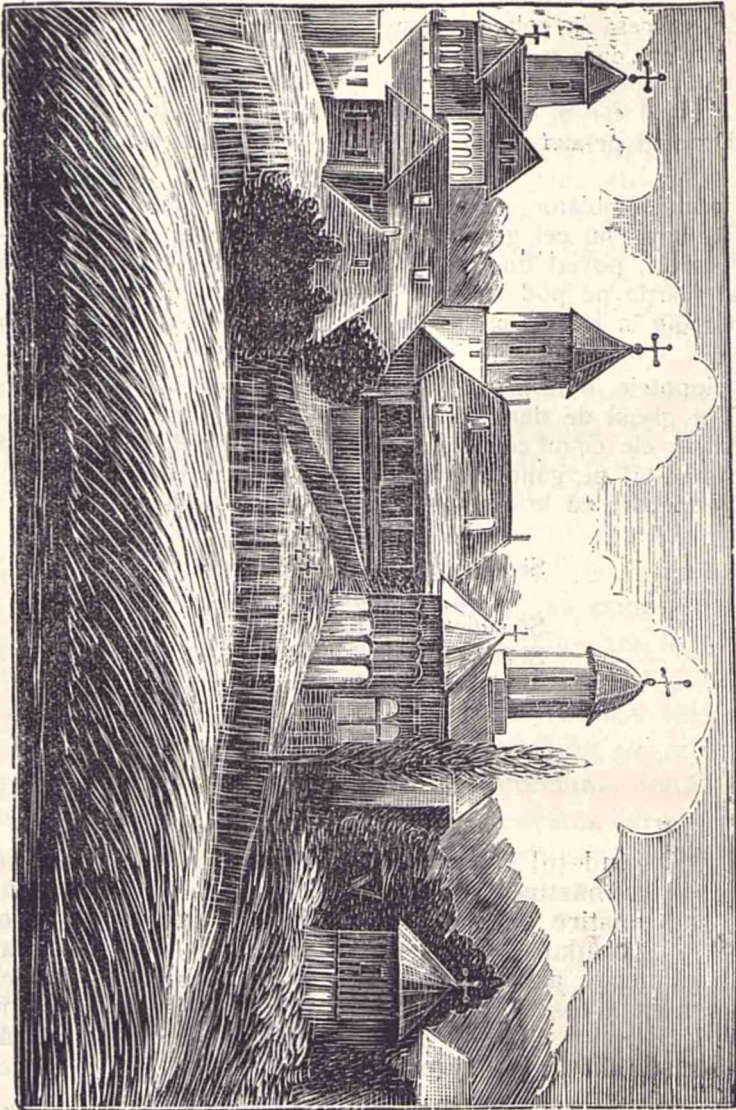
Sin județul Ilfov, în apropiere de București se află mănăstirea de călugări Cernica. Fiind-că această mănăstire pe lângă mănăstirea Căldurășani e cea mai populată din părțile de dincoace de Milcov, dau aici câte-vă notițe asupra ei și îi pun în același timp și chipul.

Cernica a fost întemeiată în anul 1608 de către marele vornic Cernica Știrbei, dându-i hramul sf. Nicolae. Acesta se dovedește din următorul hrisov:

«Am cumpărat satul Floresci dupe Colentina, de la Dodelcu și Stroe, feciorii lui Radu Căptan și am zidit o mănăstire la lēt 1608, cu hramul sf. Nicolae, făcătorul de minuni de la Mira Lichei, în capul moșiei Melicea de mai sus arătată, într'un ostrov lângă Floresci din mijloc, ce se vecinește cu Șerban Vodă și o am înzestrat cu tot avutul meu ca să fie de hrană părinților ce vor petrece într'insa cu viață de obște fără să fie supusă cui-vă,

iar la din potrivă, de-se va sculă cine-vă din neamul meu să nu fie slobod de a se atinge de dînsa, saŭ să pue egumen, ce să fie stareț din acei părinți ce vor petrece cu viață de obște spre pomenirea mea, a soției mele și a neamului meu în veacul de acum și cel-ce va să fie.»

Mănăstirea Cernica.

Se ȋice cã acãstã mãnãstire ar fi fost populatã mai bine de 100 de ani, ïnsã din cauza unei ciume ar fi rãmas pustie pînã pe la 1781, cãnd venind din sf. munte un cãlugãr anume Grigorie, cu doi ucenici, s'a stabilit aci și ïncetul cu ïncetul aŭ populat din nou mãnãstirea. Grigorie erã un bãr-

bat foarte evlavios și ducea o viață adevărat călugărească împreună cu toți frații grupați în jurul său, în cât se dusesse vestea despre ei pînă în ținuturi depărtate ale țării.

O dată au venit la ei să-i vadă și cucóna Golésca și cucóna Dudésca din neamul cel vestit al Dudescului și Golescului și s'au interesat și de starea lor materială. Mult bine au făcut mănăstirii și domnitorul Mavrojeni și Alexandru Moruzi.

Amintesc, că pe lângă biserica cu hramul sf. Nicolae se mai află aici și o frumoasă biserică cu hramul sf. Gheorghe. Aceste biserici se află despărțite una de alta printr'un eleșteu, peste care e așezat un pod.

Din cauză că mănăstirea se află așezată pe două insule ale lacului Cernica, aerul în timpul verii mai cu sémă, nu e de loc sănătos. Mulți părinți suferă de friguri palustre. Cu un cuvînt, mănăstirea n'are o pozițiune care să fie dorită din punctul de privire al frumuseții naturale și al sănătății.

G...

Să ne supunem legilor.

— Cuvîntare pentru popor —

„Tot omul să se supună stăpînirilor celor mai înalte.“

(Ap. Pavel. Rom. 13. 1..)

Frați creștini,

Astă-đi, scie ori-cine că ómenilor le este dat să trăiască mai mulți la un loc ajutându-se unii pe alții. Lăsați de Dumnezeu pe acest pămînt, ómenii au trebuit să lupte mult la început pentru a învinge greutățile ce întîmpinau în viața de tóte ăilele; din acéstă pricină mai întîiu, apoi și din pricina pornirei firești sădite în sufletul nostru către o viață la-olaltă, ómenii au căutat a trăi împreună cu alții și așa s'au alcătuit mai întaiu familia (cuibul părintesc), pe urmă din mai multe familii s'au alcătuit satele și orașele și mai pe urmă țările.

Nu ne putem închipui—Dómne feresce— că ómenii răslețiți ar fi ajuns vr'odată să trăiască așa cum, de bine de rău, trăiesc astă-đi, dacă nu s'ar fi unit și ajutat mai mulți la un loc. Care ar fi fost mai tare, acela ar fi fost și mai mare.

Atunci ar fi fost vai și amar de acéstă viață, căci am fi trăit ca și sălbaticii. După ce ómenii au început a trăi mai mulți la un loc s'a simțit nevoie de o căpetenie, adecă

de o cârmuire pentru fie-care grup de ómení. Căci fără cârmuire, ómenii iar n'ar fi putut trăi în pace, după cum o casă nu póte stă fără stăpân, orí o turmă fără păstor, și pentru că alt-mintrelea și între mai mulți la un loc s'ar fi întimplat când ar fi trăit răsletit; tot cel mai tare ar fi trăit mai bine și-am fi fost ca cele mai de jos vietăți necuvîntătoare.

Insă mai ales acest lucru trebuie să ținem noi bine în minte, ómení buní. Stăpânirile nu sînt numai nisce născociri omenescí. Ele sînt rînduite în omenire de o Putere mai presus de ómení! «Stăpânirile cari sînt, de la Dumneđeú sînt», ne ȓice sf. Scriptură. Și tot prin sf. Scriptură ne ȓice Dumneđeú: «Eú sînt mintea și la mine este *puterea*. Prin mine domnesc regii, și stăpânitorii hotăresc dreptatea. Prin mine stăpănesc cârmuitorii și cei mari și toți judecătorii pămîntului.» — Și așa este. Pentru-că dacă ar fi numai un lucru omenesc, lumea nu ar mai vré odată să scie de ea sau póte ar nimici-o cum face cu atâtea alte lucruri curat omenescí. De aceea tóte némurile din lume aú cârmuitorii lor și tără cârmuire — *orí care ar fi ea* — nu pot trăi.

Orí-ce casă are un stăpân, căruia cei-lalți trebuie să se supună; lumea are un stăpân, pe Bunul Dumneđeú, căruia ne închinăm; tot așa și noródele aú cârmuirile lor cărora *tribute* să ne supunem. După cum sîntem datorí a ne supune sfaturilor capului casei, după cum sîntem datorí a ne supune poruncilor dumneđeescí, tot așa *sîntem datorí* a ne supune și legilor cârmuirii! «Tot omul să se supună stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire de cât numai de la Dumneđeú. Stăpânirile cari sînt de la Dumneđeú sînt, de aceea cel ce se răsvrătesce împotriva stăpânirilor, rânduiriilor lui Dumneđeú se împotrivesce», — ne ȓice sf. Scriptură.

Și pe lingă sf. Scriptură, chiar mintea sănătósă ne spune destul de lámurit că sîntem datorí a ne supune și legilor făcute de ele. Cum ne plac legile care ne apără cinstea, avutul și drepturile, tot așa sîntem datorí a ne supune și legilor prin cari ni se cer datoriiile ce avem față de țară; fie că prin acele legi ni se cere a ajutá greutățile țării prin felurite dări, fie că — la nevoie — ni se cere a ne jertfi chiar viața pentru ea.

Anul trecut ne-a fost vitreg cu desăvîrșire și a făcut ca

nevoile țării să fie mari de tot. Acest lucru îl scim cu toții, iubiți creștini! Din această pricină și punga țării e secată mult și de aceea cârmuitorii nu pot face nimic bun pentru țară. Iată de ce *s'a simțit neapărată nevoie* de a se face ore-care legi, care să facă ca prin diferite dări mici, luate și de la bogat și de la sărac, să se facă așa lucrurile în cât să nu pôta fi sânjinit întru nimic bunul mers al țării noastre.

A trebuit ca numai de cât să se cêră prin noi legi un ajutor bănesc din partea țării prin mici dări, pe cari cu plăcere să le dăm. Căci, ómeni buni, nu ia nimeni dări de pe țară pentru punga lui. Ci, tot ceea ce cârmuirea ne cere, pentru binele nostru cere. Să nu uităm că sintem liberi și avem țara noastră, așa că birurile nu le dăm altor nații, ca altă dată Turcilor! Ci ceia ce dăm, țării noastre dăm! Și acest lucru ar trebui să ne bucure mult! Străbunii noștri de multe ori treceau prin timpuri mai grele ca noi astă-đi și cu tóte astea dádeaū *streinilor* biruri peste biruri, fără ca în schimb să se bucure de vr'un drept, fără ca măcar să aibă liniștea traiului ce avem noi astă-đi.

Dic acestea, pentru că unora dintre noi tóte micile dări din ăia de astă-đi li-se par nedrepte și împovărátore. Noi acești de astă-đi ne facem spaimă de cele mai mici dări. Și n'ar trebui să facem asemenea lucru!... Tot ce dăm, noue ne dăm, ómeni buni!... Pentru că cu banii noștri cârmuitorii ne fac: biserici, școli, spitale, drumuri și în sfirșit tóte bunurile ce se fac pentru țară. Tot cu banii noștri se mai ține armata care să ne apere la caz de nevoie vatra și prin ajutorul căreia putem trăi în pace cu cele-lalte nêmurî, cari alt-fel de multe ori ar dori să ne subjuge.

Iată de ce *cu plăcere sintem datorî a ne supune* legilor cârmuirii și a dà tot ce ni se cere prin ele!

Insu-și Domnul nostru Isus Christos când erà pe pãmînt, fiind odată ispitit de farisei de se cuvine sau nu a dà dar cârmuirilor, a rêspons dîcînd: «Dați Cesarului ce e al Cesarului și lui Dumneđu ce e a lui Dumneđu». Adecă, să dăm stăpânirilor ce se cuvine stăpânirilor, iar lui Dumneđu ce se cuvine lui Dumneđu. Si într'un alt loc găsim în sf. Scriptură că ne îndemnă sf. Apostol Pavel dîcînd: «Dați tuturor ceea-ce se cuvine: Celui cu darea, dare; celui cu dijma, dijma; celui cu frica, frică; celui cu cinstea, cinste»

Iată ce frumos ne învață Sf. Scriptură!...

Cu atât mai mult, ne spune Sf. Scriptură și chiar judecata sănătosoasă, nu ne este iertat a ne răsvrăti în potriva cârmuirilor nici-odată!... Pentru orî-ce nedreptate ce am crede că ni se pôte face, avem calea cuvîntului pentru a o înlătură; prin liniște, prin jalbe pe cale pacinică nu prin răsvrătiri sau alte mijloce vrednice de sălbateci, iar nu de ômeni cu judecată! Și să credem că tot déuna vom fi ascultați, căci cei ce ne cârmuiesc nu ne sînt dușmani, ci părinți! Da, ômeni buni!

A nu ne supune legilor țării și a nu ne face datoria către ea, credem că e o amară greșală!... O nebunie chiar! Și urmările unor asemenea greșeli tot noi le suferim!...

De aceea, iubiți creștini, găsindu-ne tocmai într'un timp cînd cârmuitoarii noștri ne cer prin câte-va legi ajutor bănesc, sf. nôstră Biserică crede de cuviință a ne dà aceste sfaturi. Să le urmăm, ômeni buni, și ne va fi bine! Să stăm și să judecăm bine și vom vedé că nu greșim urmându-i sfaturile. Ca în tôte împrejurările, așa și acum Sf. Biserică nu lipsesce a ne dà sfaturile Sale părintesci. Să le urmăm și atunci vom fi mulțumiți că ne-am purtat creștinesce și atunci nu ne va rămâne de cât să așteptăm ca și Bunul Dumnezeu să ne răsplătéscă cu bine. — *Amin.*

Victor Puiu.

VENEȚIA

Orășul Veneția, așezat pe Golful Veneției, la N. ost de Marea Adriatică, face parte din regatul Italiei. Jumătatea orașului este ocupat de lagune, despărțite de mare prin o limbă de pămînt lungă de 20 kilometri. O parte din case sunt zidite pe piloți în insulele lagunelor; comunicațiile se fac cu gondole, dintre cari unele sunt de o frumusețe rară. Afară de o mulțime de strade, stradele, bulevarde, mai are peste 100 de poduri, cum și un viaduc lung de 2 kilometri susținut de mai mult de 200 arcade, cari unesc Veneția cu marile linii de drum de fier. Marile canale *Della Giudecca* și *Sfintu Marcu*, despărțesc orașul propriu zis de insula și mahalaua Giudecca și de insula Sf. Gheorghe.

Canalul, pe care venețienii îl numesc în deobște marele canal, desparte orașul în două părți peste el sînt prin două poduri de fier și podul *Rialto*, construit numai din marmură. Pe cele două maluri ale marelui canal sînt zidite mărețe palate a căror temelii se scaldă în canal și auz eşirea de a dreptul în apă. Orașul are o rază de aproape 8 kilometri și e locuit de 130 pînă la 150000 de locuitori. Partea cea mai frumoasă a orașului este piața *S-tu Marcu*, lungă de 191 metri și largă de 62 m.

Vedere din Veneția.

E împrejmuită de arcade și cuprinde pe lingă catedrală, și palatul dogilor, clădiri de o frumusețe rară. Biserica S-tu Marcu spre partea de răsărit a pieței eră altă dată capela ducală. Fațada sa are 500 de colone de marmură, fie-care colônă avînd o formă și o colóre deosebită. Palatul dogilor cuprinde marea sală în care se țineau ședințele marelui consiliu și unde astă-zi sînt aședate mai multe autorități, precum și sala consiliului de zece. Tot aici se găsește renumita punte a *suspinelor*, care unesce palatul cu închisórea publică.

Este de însemnat că în numeroase galerii și poduri ale bisericeii și palatului sînt mii de porumbei, cari sînt atât de blîndi în cât vin pe umerii trecătorilor, cari găsesc o

deosebită plăcere a le da firimituri de pâine și diverse semințuri. Veneția este unul din orașele cele mai industriale din Italia. Aici se fabrică renumitele oglinzi cunoscute în lumea întregă, dantele, serviciile de aur și argint, mobile, mașini și altele.

În trecut Veneția a fost republică puternică, guvernată de un *duce*, pe italianesce: *doge*. De la 1866 ea fu încorporată la regatul Italiei, prin voința locuitorilor ei.

DARE DE SĂMĂ

Se scie că numai prin instrucțiune se realizează ori-ce dorință spre progres.

De ast-fel de idee e neîncetat călăuzit onor. d-l I. Kalinderu, administratorul Domeniului Coronei.

Domnia-sa, vizitând școlile înființate pe domenii, dispune a se face ce le mai trebuie, îndemnând în același timp pe învățători și școlari prin caldele-i și înțeleptele consilii, la muncă, și unde crede de cuviință, dând gratificațiuni sau alte distincțiuni.

În luna Iunie a. c. d l I. Kalinderu, vizitând școlile de pe domeniul Domnița, construite și dotate de onor. Administrație, pe lângă alte îmbunătățiri ce a dispus a se mai face, a dăruit la elevii distinși, din fie-care clasă cărți și tablouri cu portretul M. S. Regelui, după ce mai întâiu schimbase cu ei mai multe vorbe.

Se interesează asemenea mult și de starea bisericelor, dispunând pe lângă reparațiunile necesare asupra zugrăvitului și un rînd de haine preoțesci la biserica din Domnița.

Nu mai puțin și de progresul societății din localitate «Spătarul Milescu,» pe lângă bibliotecă, a disposat de i s'a închiriat o casă pe timp de trei ani, înzestrând-o cu tot mobilierul necesar: o masă mare, 12 scaune, un dulap pentru bibliotecă, o lampă, tablourile Regale și alte tablouri cu animale domestice din rasă alésă.

Pentru asemenea fapte demne de imitat, nu pot prin graiu și nici prin scris, să arăt ce simte sufletul meu recunoscător, și deci las ca faptele să vorbească, iar publicul să aprecieze.

V. Teodorescu.

Dirig. școlii Domnița.

TINEȚI MINTE

Când te întâlnești cu cel ce i-ai făcut bine, nu-î aduce a-minte de sprijinul ce i-ai dat; dar când te înlesnești cu binefăcătorul tău, adu-ți aminte de fapta lui.

ANIMALE BEȚIVE.

n învățat englez Walsh, a făcut cercetări despre inclinațiunea la băuturi a animalelor.

Ast-fel cea mai mare parte dintre animalele superioare ca maimuțele, elefanții, urșii, caii, câinii, au o patimă înăscută către băuturile fermentale, și sufer ca și oamenii de abuzul acestor lichide. Ast-fel în antichitate în timpul războielor, elefanții cari erau întrebuințați foarte mult în lupte, (ca în răz. lui Pyr regele Epirului cu Romanii, a lui Anibal cu Romanii etc.), erau îmbătați cu vin, ca să-i facă ast-fel mult mai furioși. Acest obicei s'a păstrat pînă astăzi, cu deosebirea că vinul a fost înlocuit cu rom.

Toți directorii de menagerii și păzitorii grădinelor zoologice știu, de alt-fel, că elefanții încredințați îngrijirii lor, pândesc tot-d'a-una ocaziunea ca să se îmbete, și chiar se prefac bolnavi numai ca să capete o porție de Whisky (rachiu)

Urșii și maimuțele sug berea ca și studenții germani, și sînt gata să facă orî-ce, numai ca să li se dea rachiu.

Acest obicei îl cunosc unele popoare din Africa, și profită de el ca să prindă pe aceste nenorocite animale. Ei pun, de exemplu, la intrarea unei păduri un butoi cu bere desfundat: maimuțele alergă, îl beau, se îmbată și cad într'o așa stare de zăpăcălă că devin incapabile să deosibescă un negru de o maimuță. Dacă vre-un negru apucă laba unei maimuțe pentru ca să o ducă la coliba lui, o a doua maimuță îl imită, apucând mâna celei dintâiu, o a treia apucă mâna cele d'al doilea, și în acest chip, se întîmplă adesea-ori ca un singur negru să prindă o mulțime de maimuțe. Trebuie să adăogăm că acești negri, continuă să dea maimuțelor prinse, porții din ce în ce mai mici de bere, pentru ca să li se pară ast-fel aproape nesimțită trecerea acesta de la starea de libertate la o stare de captivitate.

Se citéză numeroase casuri de cai, din America (New-York), cari s'au dat la beție. Caii berarilor în special, sînt aproape alcoolici adevărați. Nutriți cu slad (resturi de la fabricațiunea berei), ei se pasionéză pentru bere și silesc adese-ori pe stăpânii lor să le-o dea. Ei se îngrașă foarte mult, dar tot d'a-

una de o grăsimă bolnăvicioasă, și sfirșesc prin a muri, în urma atacurilor de *delirium tremens*.

D. Walsh ne citează cazul unuia din acești cai, care nici odată nu putea să treacă pe dinaintea unei cârciumi fără să nu se oprască.

Papagali, de asemenea sub influența alcoolului încep să degenereze și să-și pierdă caracterul lor glumeț și vesel. Slugile de almintrele se însărcineză cu această grijă în lipsa stăpânului, pentru ca apoi să se distreze de mutrele acestei sêrmâne paseri, din cari unele sînt foarte caraghioase. Semne de aplecare pentru beție apar și la corbi, la bufnițe, apoi la câni, la pisici, etc.

Și la noi de câte-ori nu s'aũ văduț prin curțile crămilor, porci și găini umblând pe două cărări, îmbătați (amețiți) fiind de boștina care rêmăsese după fabricarea țuicii, pe care ei o mîncase cu mare gust.

După cum vedem, alcoolismul caută să se întindă și la animale, să devie ast-fel universal. Termin, citând o istorioră povestită tot de d. Walsh, despre un pește extra-ordinar, *Old Tom*, care eră crescut într'un aquarium în un mic oraș din Pennsylvania (America). Stăpânul sêu obișnuindu-l cu *wischy*, a ajuns bietul pește alcoholic și s'a omorît el însuși, în timpul unui atac de delirium tremens, lovindu-se de pia-tra havuzului. Un pește bețiv!! Drept cam ciudat vine... Dar acesta este un lucru adevărat constatat de doctorii americani. Iată în adevăr unul din rezultatele cele mai frumoase la care a ajuns alcoolismul!

Georgescu Const.
Mărășești.

CUGETĂRI

Omul cu minte își ține ascunsă știința; iar cel neînțelept își arată sus și tare neroția.

Nu e pe lume de cât o singură robie cinstită: robia recunoștinței.

Dumnezeu se uită dacă mâinile cari fac jertfa sînt curate, nu dacă sînt pline.

Cercul cultural „Longin“.-Mehedinți.

În ziua de Duminecă 17 Septembrie a. c., cercul cultural «Longin» și-a ținut ședința în comuna Gruia sub președința d-lui Revisor școlar N. D. Spineanu, care tocmai se întorcea din Serbia unde a vizitat «Pepiniera de la Negotin».

Înainte de a se începe ținerea conferințelor populare, membrii cercului au asistat la oficierea serviciului divin, fiind-că scopul este și reînvierea sentimentului religios, care merge cu mare părere de rău spre decadență.—Dl căpitan Dumitrian, un model de fiu conștiințios al Patriei, pătruns de ideea că religiunea este pârghia moralității și izvorul virtuților militare și dinastice, a adus soldații, la biserică. Vie să fie pilda bravului căpitan și cetățen român!

Pretutindenți eră mișcare în comună! Încă de la orele 12, pilcuri și pilcuri trecea lumea în spre școlă atrasă de filfăirile stégului tricolar și de sunetul muzicii care revărsă în aer melodia vecinic însuflețitoare a marșului «Deșteptă-te Române»

De departe, pe ambele părți ale șoselei în fața școlii se vedeau două șiruri de omeni: Erau școlarii din comuna Gruia, Balta-Verde și Isvórele, cari adăstău cu nerăbdare sosirea cortegiului de învățători, preoți și studenți în frunte cu șeful școlilor din Mehedinți. Aceștia, ajungând în mijlocul lor, fură întâmpinați de strigățul «Ura!» eșit din piepturile gingașilor copii, viitorii soldați de mâine; iar stindardul, purtat de mâinile unui elev mai voinic și mai chipeș, a fost salutat cu capul desgolit de către toți membrii cercului și acest fapt fu imitat și de sătenii cari erau acolo.

Pe la orele 1 $\frac{1}{2}$ p. m., școla eră ticsită de proprietari, arendași, ofițeri, studenți, învățători, preoți, săteni, sătence și copii. Într'o liniște adâncă, corul intonă rugăciunea și imnul național «Trăiască Regele» care a fost viu aplaudat de public ce stă în picioare.

După acesta dl Dumitru Dămbeanu, dirigintele școlii respective, deschide ședința printr'o frumoasă cuvintare despre importanța și folósele cercurilor culturale, arătând și scopul întrunirii în sala școlii care eră frumos împodobită având pereții tapisați cu hărțile geografice și mândrele tablouri istorice; face un mic istoric asupra eroului general roman—Longin—și termină urând vieță îndelungată iubiiților noștri Suverani, Dinastiei și Patriei române; urările fură acoperite de aplauze, iar corul a intonat de trei ori «Mulți ani trăiască».

Pentru profitul cultural al sătenilor s'au ținut următoarele conferințe populare:

1. Avuțiile noastre ... de d-l Ión Crivineanu—Devesel
2. Construirea caselor țărănesci și higiena lor ... de d-l Ión Isvoranu—Isvórele.
3. Religiunea creștină ortodoxă ... de d-l Ión G. Păunescu—Burila.
4. Descrescerea populațiunii române și cauzele aceștia ... de d-l

Ión Ulescu, absolvent cu diploma de capacitate al seminarului central din Bucuresci.

Terminându-se ciclul conferințelor enumerate, ia cuvîntul d-l Revisor școlar N. D. Spineanu, arătând sătenilor care este misiunea învățătorilor. Descrie frumoșele calități cu cari a dăruit Dumnezeu pe țaranul român. Combate depărtarea de sinul bisericeii, spunînd că astă-dîi n'a găsit la altar de cât pe micii copii și pe soldații duși de d-l căpitan Dumitrian. Cu un ton părintesc și dulce, sfătuesce pe săteni să îndrăgescă biserica, arătându-le multe folóse ce decurg din sãdirea credinței și sentimentului religios în inimile copiilor. De cât în cărciumă măi bine în școlă și biserica. Face o instructivă comparație între acestea, apoi trece asupra beției pe care o vesteșce ilustrând relele ei cu exemple și conchide că *beția scurteză viața, îndemnă pe om a săvîrși crime, bătăi, furturi, certuri în familie și în societate, risipeșce averea și aduce sărăcia*. Ceea ce face Românul, nu face streinul. Acesta din urmă nu se duce în cărciumă să arunce banul agonisit cu trudă în teșgheaua han-giului și iconomisce banul făcendu-și capital. Vorbesce despre importanța și folósele economiei și explică fórt frumos proverbul «*Strãnge bani albi pentru țile negre*». Arată însemnãtatea avuției și îi îndemnă să se unescă frătesce cînd se va înființa în curînd o societate de economie. Amintesce despre cultura zarzavaturilor, viței americane și pomilor roditori. *Arată sătenilor pome uscate de la «Pepiniera din Negotin»* și vorbesce despre rolul lor în hrană pe vremea posturilor, plus folósele materiale ce ar aduce, vindîndu-se cu câte 60—80 lei suta de chilograme. Nu trece cu vederea industria casnică, comerțul și meșteșugul dând pilde despre acestea și accentuând asupra modului de a instrui și educã pe copii spre a îmbrățișa aceste ramuri de bogăție națională.

Rostirea d-lui Revisor școlar, ascultată de toți asistenții cu religioșitate, a fost acoperită de vii aplause, fiind plină de idei sănãtose ilustrate cu exemple.

Sfîrșindu-se și acestã ultimã parte a ședinței, lumea golesce sala școlei și se retrage întru ale sale sub impresiunea cea măi plăcută despre acestã frumoșă serbare.

Dea Dumnezeu ca asemenea serbãri să se țină cât măi des, căci mult pot să folosescã.

Ión Isvoranu.

DE ȚINUT MINTE

Cel tîrziu la mânia este măi mare de cât un vitéz, și cel ce scie a-și stãpãni sufletul seú măi mare de cât cel ce ia o cetate.

Hora lui „Moș-Dima“ (1).

In lupta contra alcoolismului trebuie să ne fservim de tôte mijlocele. Credem cî și cîntecul ar puté să ne ajute. Pînă acum poeziî nu ne-au dat lucrîri în acest scop. Colaboratorul nostru d-l Țapu, ne-a trimes următóarele versuri contra beției.

Haideți, frați, să ne-adunăm
Și cu toții să jurăm:
Béutura s'o lăsăm,
Prin cârciumi să nu mai dăm!

Rachiū, dĕu, să nu mai bem,
De el dor să nu ducem:
Să-l lăsăm, să-l părăsim,
De duhóre-î să fugim,
Căci vieța nî-o păgubim!

Rachiul, mǎre, te dobórá,
'Ți pferde mintea, te omórá;
Ajungî schilod, bolnav curénd
Și, vai, te bagă și'n mormînt!

Și pĕnĕ, mǎre, să mori,
Vai de om, câte sudorî!
Sărăcia nu te lasă,
Că-ți vine cu chila 'n casă,
Nu-ți dă pace nici la masă!

Și mi-ți cîntă la ureche,
Cum cîntă la boi o streche:
Și te ia la judecat
Ca pǎrcǎlabul la sat:
«Tótă var'at chefuit,
Din cârciumă n'ai ieșit;
Paralele-ai cheltuit,
Nici biru nu l-ai plătit!
Pĕnĕ când, omule, vreî
La rachiū mereū să beî?»

Nu-î mai drept și omenesc,
Fapt curat Dumneĕefesc:
Să stai în cas'odihnit,
Nu la *cârșmă* buimăcit?!

Duminecǎ'n sĕrbatorî
Toți bărbați, frați și surorî
In loc la cǎrșmă s'alergați
Drumul bisericeî să luați.
Ș-acolo voi ascultați
Pildurî, pildurî, luminați:

Pildurî din sînta scripturǎ
Unde nu-î di béutura;
Ci-î de rugă și citit
Cum la carte-î rinduit:
Evangelia vestesce
Că *Christos Dumneĕeū este!*

Și el, mǎre, că-mî iubescce
Pe ccl care-î cinstesce
Nu cu vin și cu rachiū,
Ci cu rugăciunî în plin:
Rugăciunî de cele sînte
Ce prind bine la minte:
De ți dă Domnul sĕnătate
Și te iartă de pǎcate!

Și credința-î lucru mare,
'N lume sĕmǎn ea nu are,
Cǎ'n ea găsescce, mǎngăiere
La nevoi și la durere!

Hotăriți odată, frați,
Prin cârciumi nu mai intrați,
De beție vĕ lăsați!

De voiți mai mult să sciți
Pe «*Moș Dima*» să-l citiți,
Că-î o carte mult frumósă
La citire sǎnătósă.
Și de vreți ca s'o aveți,
La 'nvĕțătóri s'o cereți!

Christea N. Țapu.

(1) «Moș Dima» este numele unei interesante monografii scrisă în contra «beției», de eminentul doctor Rafael Rosin, din Focșani. Acéstă mică broșurǎ de 36 pagini, premiată de Societatea «Antialcoolică» și tipărită cu cheltuiala onor. Minister de Culte, merită să fie citită de ori-ce Român de la «Vlădicǎ pin'la opincă». Sub-semnatul, care nu beă rachiū, citind acum un an acéstă interesantă scriere, îl adaogă spre complectare «Hora lui moș Dima», și rugăm pe onor. d-nii invĕțătóri ca să comunice aceste versuri lăutarilor: de la sate, să le puie pe o melodie curat națională.

Pomiî roditorî.

Pomiî roditorî se mai înmulţesc şi ast-fel:

Prin butaşî.

Butaş se numesce o bucată de ramură de un an cu mugurî şi având o lungime de 20—30 c. m. El se taie tómnă sau primă-vara înainte de a dà măsga; fiind tăet din tómnă, peste iarnă se păstrează în nisip într'un beciú şi primă-vara de timpuriú îl plantăm în pământ, lăsând numai un mugure afară. Din mugurii îngropaţi în pământ, se desvoltă rădăcini; iar din cei rămaşi afară se desvoltă trunchiuri. Prin acest mod, înmulţim mai cu sémă: via, pomuşóra, smeura, cócăzul şi alţii.

Prin marcoţi.

Acest mod de îmulţirea pomilor se pôte face la pomiî care au créngă aprópe de suprafaţa pământului în modul următor: Se îndoesc ramurile până la pământ fără a se rupe, se îngropă într'un şenţuleţ lăsându-i-se virful afară. Stând ast-fel acoperită cu pământ, ramura forméză rădăcini şi după 3 ani o putem transplantă.

Prin pueţi eşiţi din rădăcină.

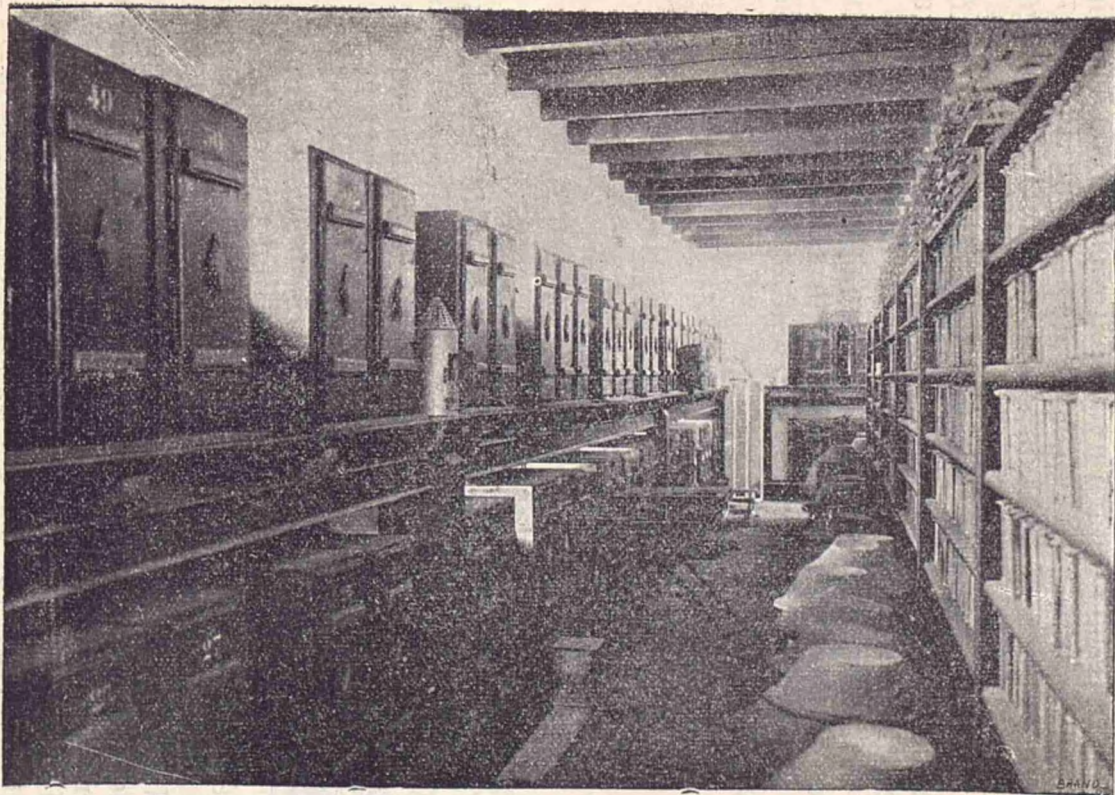
Pomiî câştigaţi în modul acesta, prin lăstari sau pueţi nu sunt tocmăi bunî, fiind-că n'au rădăcinele formate bine.

D. Petróia.

ALBINĂRITUL

D. I. Kalinderu, într'o importantă circulară adresată agenţilor administraţiunii domeniului Corónei, dice:

«Albinăritul sau stupăritul este un isvor de câştig care presintă îndoitul folos de a fi la îndemână orî-cărui agricultor, mare sau mic, şi de a puté fi exploatat aprópe în tot locul; el este la îndemâna tuturilor, căci primele cheltueli pentru înfiinţarea unei stupine se mărginesc la cumpărarea unui roiú şi a câtor-vă unelte. Desvoltarea naturală a roiului permite de a sporî treptat veniturile, cu o cheltuală neînsemnată.»

Interiorul stupăriei din Periș.

În țările române a fost în vechime foarte răspândită această ocupațiune; dar în secolul nostru s'au îpuținat numărul acelor care se îndeletniceau cu ea.

Pe la 1805 stupariii aveau câte 500 — 1000 de uleie, ba chiar unii boeri aveau câte 5 — 6000. Pe la 1873 erau în țară 305.000 de stupi, dar în 1887 abia găsim 233.000.

Pentru a se răspîndi industria acesta, atât Administrația Domeniilor Coronei cât și statul au dat felurite încurajări stuparilor.

La Periș este stabilită o stupărie model, cu ștubee după cele mai perfecționate sisteme.

Dăm aci o ilustrație reprezentând interiorul acestei stupării.

Din poveștile lui Moș-Neagu

T I G R U L

ea mai fieroasă din toate fiarele este tigrul. Ori-cât ar fi de sătul, el se simte mulțumit când găsește vre-o nenorocită victimă. Indată ce a vădut-o, o pândesce și se repede asupra-î, o apucă și o sfîșie; îndată își vîră capul în trupul sîngerat și suge sîngele, care-l îmbată, dar nu-l satură nici odată.

Tigrul este spaîma ținuturilor pe unde trăește. Nu se teme nici de vederea omului, nici de armele pe cari acesta le-ar avea la îndemână. Prăpădesce animalele domestice, pune pe fugă pe cele sălbatice, ucide pui de elefanți și de rinocerî, ba une-ori atacă chiar pe leu. E așa de crud în cât își mănîncă chiar puii.

Tigrul are chipul unei pisici. Ia uitați-vă la el. Te înfiorî când îl veți numai pe hîrtie.

Natura a îngrijit însă ca soiul acesta de fiare să nu se îmulțescă așa mult și să nu pôtă trăi de cât

în câte-vă regiuni foarte calde ale suprafeței pământului.

De obicei, tigru stă la pîndă pe marginile râurilor, acolo unde vin de obicei deosebite animale să bea apă.

El e singurul care nu se poate împlândi cu nici un chip.

Cu toate acestea omul isbutesc să-l prință și să-l pue în colivie ca să-l vedem pe la menagerii.

Și, fiind-că vorbim despre tigrul, să vă amintesc o hazlie poveste despre păcălăla unui tigrul, pe care Odobescu a scris-o așa de frumos.

E vorba aci despre un marinar român care călătoria pe o corabie Americană. Oprindu-se odată corabia lângă țărmul Africeii, el se coborî pe pământ cu un tovarăș.

Marinarul povestește:

«Pe câmpia șesă vedurăm un ce negru și rotund, despre care nu ne preă puteam da samă. Stăturăm cât-va la îndoelă, dacă ne vom îndreptă saū ba către acel punct necunoscut, care, dreptul lui Dumnezeu, ne cam puneă la îngrijare; dar Americanul meu scöse un ochian din buzunar și, îndreptându-l către acel punct

vedurăm curat și lămurit că obiectul bănuțit nu eră alt-ceva decât un butoiu de lemn, așezat în mijlocul câmpiei.

«— E un poloboc!» — strigaiu eu cu bucurie, vorbind moldovenesce, pare c'aș fi fost chiar în portul Galațiilor.

«— O! o! Poloboc» — repetă Americanul de mai multe ori cu mirare și, din minutul acela, el nu mă mai chemă alt-fel pe nume decât poloboc.

«Alergarăm îndată până la butoiul cel minunat și acolo, la umbra lui, ne și așezărăm, ca să ne facem prânzul. Rezemați amândoi de dógele lui cercuite, deșertarăm veselii butelca de vin, îmbucând și din spata afumată.

«Dar, pe când noi gustam așa dulci și liniștite plăceri, o mare primejdie ni se pregătiă. Se vede că mirosul mâncărilor și răsunsetul veselelor noastre cântări deșteptară pe un tigru, mare și flămând, care dormiă ascuns sub un tufiș învecinat. Fiara cea sălbatică, semănând la trup cu o pisică urieșă, la păr galbenă și vîrgată cu negru, se sculă binisor din locul unde eră pitiă, se furișă printre bálării și, pe tăcute, se apropiă de butoiul nostru. Ajunsese fôrte aproape, când noi auzirăm fășiind în dosul butoiului. Ne scularăm de-odată în picioare, trântind jos talere și pahare și, când deterăm cu ochii de acea gróznică dihanie care sticliă privirea ei încruntată asupra noastră, inima în noi se făcu cât o gămălie de ac; tot sângele ne pieri din față; părul ni se ridică vulvoiū și ne creðurăm mai mult morți decât vii. Cu noi, arme n'aveam. Fiara răcnia cu turbare, rânjia și-și arătă colții. Butoiul singur ne despărțiă de dînsa.

«Ce să facem? Incotro s'o apucăm?

«Tigrul lungi pasul ca să ne ajungă: noi ne strecurarăm împrejurul butoiului. El începū să se iuțescă dând ocol polobocului; noi alergarăm mai tare în jurul lui. Și ast-fel, noi înainte și tigrul după noi, ocolirăm de mi de ori butoiul. Nicī dînsul nu ne puteam prinde, dar nicī noi nu puteam scăpă. Incepusem a crede că sôrta ne-a osîndit la gróznica pedépsă de a ne petrece de aci înainte totă viața dând mereti raite și târcóle în jurul butoiului, cu tigrul după noi.

«— Vai, ce viitor de spaimă! — diceam noi în mințile noastre, turbate de frică și de ostenelă.

«Dar se vede că și tigrului i se urise cu acéstă gónă rotocolită în tocmai ca alergătura cailor când treieră la arie. El de-odată se opri în loc și, cugetând un minut, se repeđi să sară drept de-asupra butoiului, ca să ne ajungă îndată pe partea cealaltă. Dar, cum drese, cum făcu, că, sărind, i se acățară labela de dinainte de buza butoiului care era desfundat. Greutatea fiarei îl făcu să se clatine și să se povárnescă în partea ei. Noi atunci (pare că cerul ne-a luminat) răsturnăm polobocul cu fundul în sus tocmai de-asupra tigrului ce stă acățat de buza lui și fiara rămase sub butoiu, ca un șorece prins în cursă. Atunci amîndoi sărirăm pe fundul vasului și ne proptirăm din tóte răsputerile

de-asupra lui, ca nu cum-va lighioia înfuriată să-l ridice de-odată în sus și să scape de la închisore.

«Tigrul răcniă cu turbare și se svârcoliă amarnic între dōgele polobocului, isbind într'insele cu capul, cu labele, cu cōda, cu ce puteă. Noī apēsam de-asupra cît ne stă prin puțință, gîndindu-ne acum că ne-a ajuns altă nevoie; căci, într'adevăr, ceea ce căștigasem eră numai o schimbare de osândă. In loc să dăm vecinice ocōle butoiului, acum ne vedeam siliți să stăm tōtă vieța de-asupra lui, proptindu-l ca să nu se misce.

«Dar norocul ne mai ajută și în rîndul acesta.

«Din multe suceli și învêrteli ale tigrului de-desuptul polobocului, cōda lui cea lungă și stufosă scăpă de-odată pe gaura cepului ce eră dat la fund și ieși ca un pămătuț la ivelă. Cât vedorăm noi așa, tovarășul meu se prinse cu amândouă mînilor de dînsa și eū de el și cu multele nōstre silințe, cu multă nevoie, o traserăm tōtă afară pe gaura dopului.

«Ce mai cōdă! Pare că eră un șarpe flocos, cu dungī galbene și negre, ș'apoī lungă... să te fi încins de două orī cu dînsa! De-aș fi putut atunci să o retez de la curmătura ei, negreșit că aș fi păstrat o până acuma.

«Americanul însă și eū ne gîndirăm atunci într'alt-fel. Și să vezi că rēu nu ne-am gîndit. Ce nu-i dă omului în cap la vreme de nevoie!

«Vedorënd așa lungime de cōdă, ne apucarăm s'o înodăm de vr'o două-trei orī și, făcënd ast-fel dintr'înșă un cātă-mai ghemul, mult mai gros decăt vrana prin care ea ieșise, isbutirăm a lega pe tigru în butoiū.

« — Urral! — strigarăm atunci amîndoi cu o nespūsă veselie și, sārind jos de pe butoiū, pe-aci ne fu drumul! O luarăm la fugă, cātă ne țineau picioarele și apucarăm drept către corabia nōstră.

«Când, în sfârșit, ne vedorăm noi pe corabie și tigrul urlând la mal, eū, simțindu-mă atunci la largul meu, după obiceiul nostru românesc, strigam în gura mare:

« — Sîc, tigrule, sîc, sîc, că te-am păcălit!»

O cugetare pe săptămână.

Ce gîndesci de o pasere, care ar avē aripī și n'ar sburà? De un pesce care n'ar înotà? De o ghindă, care mai bine ar putreși, de cāt s'ar face stejar? De un ou, care fiind clocit, nu ar scōte puī? De sigur că-ți dicit: «Iată nisce ființe care nu-și îndeplinesc ursita.»

— Leneșule, îți voi răspunde eū, tu esci aceia pasere, acel pesce, cea ghindă, acel ou, acel netrebnic.

BIBLIOGRAFIE

Studiu asupra Pelagrei de dr. I. Neagoe. 1)

Am arătat în No. trecut cum se începe și cum se desvoltă grozava bôlă numită pelagră. Dacă lumea medicală din Europa se ocupă cu atâtea bôle cari bintuesce poporațiunea diferitelor state, precum tuberculosa, ș. a.; dacă și la noi aceste flagele au nevoie de totă atențiunea și sollicitudinea celor ce au dor de sôrta poporului, pe lângă acestea în țara românească avem în față un alt dușman, care în unele state nici nu e cunoscut. *Pelagra* bintue mai ales țara românească și Italia, unde săténul se hrănesce mai mult cu porumb.

Autorul cărții de care ne ocupăm susține, precum am dis, că hrănirea numai cu porumb, fie chiar bun, aduce pelagra. Cu alte cuvinte, este o bôlă a sărăciei, a mizeriei. Cel care poate să mănânce și alt-ceva afară de mămăligă, acela nu se va îmbolnăvi de Pelagră.

Dr. Neagoe se deosibesce în explicarea cauzei de alți medici cari au studiat chestiunea și cari cred că porumbul *stricat* produce pelagra.

Noi nu putem discuta din punct de vedere medical această cestiune. Constatăm însă că, după toți autorii cari au cercetat cauzele pelagrei, porumbul apare ca pricină — unii zic: orî-ce porumb, alții: porumb stricat.

Porumbul a fost introdus în Europa după descoperirea Americii. S'a introdus în Spania și s'a cultivat mai întâiu în provincia Asturia. Aci a și apărut pentru prima dată pelagra. Pe la 1710 a început să se observe această bôlă; dar nu s'a gândit nimeni atunci că ar fi vre-o legătură între ea și porumb.

Din Spania porumbul se transportă în Italia și peste câțiva ani, pe la 1770, apare și aci pelagra.

La noi s'a introdus cultura porumbului pe la 1710, mai întâiu în Moldova; iar pe la 1836 s'a constatat mai întâiu pelagra tot în Moldova.

Autorul cărții, după ce cercetază modul cum se cultivă la noi porumbul, după ce arată în ce constă și cum se desvoltă pelagra, trece la importanta cestiune a *tratamentului* care, fiind o cestiune specială, ese din cadrul revistei noastre.

Pentru noi, cari ne interesăm de viața săténului, este mai importantă partea ce urmează: profilaxia, adică chipul cum să se împiedice răspândirea acestei bôle.

În Italia unde pelagra e, ca și la noi, o cestiune socială,

(1) Veđi No. 4.

s'au luat măsuri de combatere prin instituirea *brutăriilor rurale*. Acî se fabrică pâine, care se vinde cu un preț foarte efitin, pentru ca sătenuî să părăsescă încet încet hrănirea cu porumb și să se învețe cu pâinea de grâu. Tot la aceste brutării sînt și cuptore de uscat porumbul, pentru că — am zis — mulți ómenî de sciință cred că *stricarea* porumbului produce pelagră, decî, dacã l vor uscã, vor împiedecã bóla sã se ivescã.

Aceste brutării au fost înființate tóte prin *inițiativã particularã*; pe ici pe colo, numai comuna a luat în sarcina sa cheltuelile lor.

Italienii au mers și mai departe: au înființat *măcelării rurale* ca să înlesnescă pe țaran a se hrăni și cu carne; au înființat chiar birturi economice.

Și nimic din tóte astea nu s'au făcut de stat: particularii au realizat totul, s'au întovărășit ómenî și mai bogați și mai săraci și, punênd mină dela mină, au venit în ajutorul fraților lor.

Sã vedem acum ce dice autorul cărții c'ar fi de făcut în țara nóstrã.

Gh. Adamescu.

Societãțile cooperative de lãptãrie în Danemarca.

n 1895 s'a constituit la Robjerg, o societate sub numele de Smorpakkeriet, pentru vinderea în comun a untului prósplet, produs de 20 lãptării din Iutland. De la aceste lãptării se trimite untul prósplet la anumite societãți, unde se adunã spre a se trimite în Englitera. În 1899 s'a vindut unt în valóre de 6 milióne 750 de miî de lei.

Maî existã și alte contracte între diferitele societãți din Danemarca. Ast-fel este societatea agricultorilor de la Fionie meridionalã, înființatã la 1895, și cuprinde 24 lãptării, cu o cifrã de afaceri de 4 milióne lei; societatea de exportãțiune din Iutlanda occidentalã înființatã în 1898, cuprinde 10 lãptării cu o cifrã de afaceri de 2 milióne 800 miî de lei; precum și alte societãți cari tóte sînt basate pe principiul de a cumpêrà unt în comun și de a-l plãti dupã calitate.

Nici nu mai rêmãne nici o îndoialã, cã grație acestuî sistem de asociațiuni cooperative, untul din Danemarca a câștigat în strãinãtate cel mai bun renume.

Prețul mijlociũ al untului în Danemarca a fost în anul 1899 de 266 lei suta de kgr.

Din rîndurile de mai sus se pôte vedé cã într'o țarã unde predominã spiritul de asociațiune, la societãțile cu scop de întreprinderi, în diferitele ramuri de operațiune, acolo pu-

terea morală și materială a poporului de la țară face progrese neașteptate în cel mai scurt timp.

La noi, societățile cooperative fondate pe la orașe, fără de ramificațiuni la țară, rămân o literă mōrtă tocmai pentru populațiunea noastră de la țară, care ar ave mai multă trebuință de a fi înconjurată și sprijinită de ast-fel de societăți cooperative și agricole, spre a putē produce mai mult, dintre cultura mai bine făcută, și de a putē înțelege mai bine îmbunătățirea vitelor de muncă și lapte.

Un sprijin de la care pōte va ave în cele din urmă populațiunea satelor, va fi și se va putē așteptă de la societatea cooperativă «Ceres» ai cărei membri în cea mai mare parte fiind agricultori luminați, și cu dor de a vedē cât mai curînd o ameliorare și un progres în diferitele ramuri ce țin de agricultură, vor căută, ca acolo unde există un început al vre-unei ramuri, vor căută a-l îmbunătăți prin sindicate sau sucursale, acolo unde nu există vor căută a îndemna populațiunea satelor spre un bun început. Danemarca să ne fie de exemplu.

De aceea cele mai multe societăți agricole de la noi s'au desființat chiar de la început, afară de a marilor agriculturerei cu sediul în Bucuresci, care să scie că n'a prea dat mare impulsione, cu privire la progresul nostru agricol. Cred că «Ceres» societate cooperativă, cari va înlesni sătenilor, mașini și scule agricole, vite bune de muncă și de lapte, căutând a închegă între sătenii din acelaș județ spiritul de asociațiune spre a creia lăptării comune între ei, acolo unde păsciunile sînt mai abundente precum sînt în județele de la munte. Să se înlesnescă modul de fabricațiune a untului, precum procurarea dintre cele mai bune aparate pentru ast-fel de fabricațiune, le va înlesni metoda de import și export precum și tîrgul de desfacere la noi în țară și chiar în străinătate.

Așă cred eu că o societate cooperativă ca «Ceres» va putē ajunge la un scop dorit de a îndulci traiul sătenilor, iar câștigul la acțiuni să fie mai mic, iar folosul real și moral cu privire la sută să fie mai mare, oprind *aurul* țarei de a mai trece hotarele după cum a trecut și după cum trece și astăzi.

A înlesni numai cumpărarea unui plug, a unei grape la un țaran, pe cari le-ar fi putut cumpără tot cu același preț de la un deposit de mașini agricole, acest lucru însemnă că societatea se pune la concurență cu actualele depozite de mașini agricole, al căror reprezentanți vor căută a face cea mai mare concurență societăți spre a o stîrpi, spre a o înmormîntă.

După părerea mea, mașinele agricole se vină în rîndul al doilea, fiind-că mai toți țaranii posed pluguri și grape perfecționate, pe cînd a înlesni transportul fructelor de iarnă în

străinătate, însemnă a înmulți și îmbunătăți cultura pomilor roditori. În cazul de față societatea nu va avea nici un concurent.

A îmbracă vr'o câți-vă copii lipsiți de mijloce și a le cumpăra cărți trebuincioase la învățătură este bine și filantropic, dar acesta nu împiedică a ajuta poporul de la țară, lipsit cu desăvîrșire de o bună educațiune agricolă; numai în cazul acesta o societate de agricultori, fie ea cooperativă sau nu, își va îndeplini adevărata ei datorie.

Nu trebuie uitat că satele au ridicat orașele, iar nu orașele satele.

Deci nu va trebui, ca de la început, societatea cooperativă «Ceres» să ducă lupta în contra lui Belers, ori Melers, depositarii de mașini agricole în țară, ci în contra ignoranței satelor. Căci odată ignoranța satelor sdrobită, depositarii străini de mașini agricole vor căde de sine.

Să luăm pildă bună de la societățile cooperative din Danemarca. Aceste societăți să ne fie adevărata oglindă pentru progresul nostru agricol; Danemarca numai prin mijlocul acestor societăți cooperative de lăptărie, a putut face ca exportul untului de la 4 milioane, ce era în 1860, să ajungă la 55 de milioane astăzi.

V. S. Moga.

GĂLBÉZA

Gălbéza este una din bólele cele mai periculoase și mai nimicitoare pentru turmele noastre de oi. De multe ori această bólă ne lasă săraci, secărându-ne fără cruțare animalele după urma cărora mulți dintre locuitorii țării noastre se hrănesc și își întrețin familiile.

Oia atinsă de gălbéza e tristă slăbeece încetul cu încetul, tușese, i se umflă gâtul (gușeză) îi cade lâna, nu se mai poate ține pe picioare, cade în nas și stă foarte mult timp culcată.

Până acum nu s'a găsit nici un leac sigur contra gălbezei; totuși relele pe cari ni le aduce, ar pute fi ușor înlăturate, dacă am ști cum să păzim turmele de ea. Pentru acesta să vedem care este cauza, de unde provine această bólă? Causa gălbezei este un vierme numit în știință *Distomum he-*

paticum, lung de 1 — 2 c. m., având forma lățită și rotunjită ca o frunză.

El se găsește în ficatul (maicul) oii, mai ales în apropierea fierei unde stă nemișcat, hrănindu-se cu sucurile ficatului, pe cari le absorbă prin ajutorul unei guri asemănătoare cu a lipitoareii. Acest animal, de alt-fel foarte simplu, se înmulțesc prin ouă, cari une ori sînt așa de numeroase în cât întreg viermele pare un săculeț plin cu ouă. Aceste ouă cad în fiere și de acolo ajung în intestinul (mațele) oii de unde împreună cu excrementele sînt date afară. În timpul adăpării în iazuri sau bălți, excrementele cădînd în apă, care e foarte priincioasă la dezvoltarea ouălor acestui vierme, dau naștere unor viermișori mici, aproape invisibili. După mai multe transformări, cari pe noi nu ne importă, acești viermișori ajung un fel de mormolocî cu cîodă, asemănători cu mormolocii de brîscă, numiți cercheri. Dacă excrementele de oie au cădut pe un loc mlăștinos, care în urmă a secat, cercheriîi dezvoltăți în timpul când locul era cu apă, se învelesc într'un fel de scoicușoră (găoțe) mică, lipindu-se ca și un mele (culbec) de câte un firisor de iarbă, putînd ast-fel rezista mult căldurei, vîntului și frigului chiar în timpul iernii. Dacă o oie bea apă cu acest fel de mormolocî, sau mîncîcă fire de iarbă pe cari se află mormolocii lipiți și închiși în scoicușore, atunci cercheriî se dezvoltă în intestinul (mațele) oii prin părății căruia trecînd, ajung în ficat și produc gălbéză.

Acum sciind cauza bólei și de unde ea provine, se înțeleg ușor regulele pe cari trebuie să le avem în vedere pentru a feri turmele sau a face ca bóla să aibă cât se pôte mai puțin efect. Aceste regule sînt: Oile nu trebuie adăpate la bălți și ape stătătoare ci la ape curgătoare, căci acolo viermiî de gălbéză se dezvoltă mai cu greu. Să fie ferite a pasce pe locuri umede și mlăștinoase căci pe aceste locuri se pot dezvoltă mulți cercheri. Dacă vre-una din oi e atinsă de gălbéză trebuie ca imediat să fie ucisă, ficatul și intestinalele arse sau îngropate și

nicî de cum date la cîini, cum se face de obicei, căci cîinii împrăştie uşor bóla. Aceste reguli fiind păzite, pe cât e posibil, credem că plaga va pute să fie mult înlăturată, şi ast-fel să împiedicăm pagubele pe care ea le-aduce. Zăborina (borhotul) de prune e un tratament bun contra gălbezei, însă dacă e dată înainte ca óia să guşeze.

I. Ionescu
Galaţi.

CIRCULARĂ

Ministerul financelor a dat următoarea circulară în chestia ţuiceii şi rachiului de tescovină, pe care ne grăbim a o reproduce.

«Pentru restabilirea adevărului asupra unora din dispoziţiunile legii din 8 Octombrie 1900 cum şi asupra modului cum se face aplicarea ei, se explică:

1) Că taxa pe hectar nu se va mai percepe cu începere de la trimestrul Octombrie 1900—1901, şi s'a dat deja ordin pentru ştergerea ei din roluri de la ţisul trimestru;

2) Că spre a compensa plata taxei pe hectar din trecut, taxa de 5 bani pe grad, înfiinţată prin lege, se va percepe de la depozitele de ţuică ale producătorilor, numai 3 bani pe grad;

3) Că spre a lăsa libertatea absolută la funcţionarea cazanelor, în anul acesta pentru borhot s'a prevădut taxa de 20 bani de decaltru de borhot care este equivalentul taxei de 3 bani pe grad de decaltru de ţuică;

4) Că ţuica care se va fabrica din borhotul supus la taxa de 20 bani pe decaltru nu va mai fi supusă la taxa pe grad;

5) Că atât taxa de 3 bani pe grad cât şi aceea de 20 bani pe decaltru de borhot, nu se percep imediat, ci tocmai la vîndarea ţuiceii de către producători şi că ea în definitiv lovesce pe consumator care la cumpărarea ţuiceii va avea de suportat adausul de preţ, resultând din taxele supuse de fisc;

6) Că la măsurătoarea borhotului se va ţine sémă de dilataţiunea ce capătă prin fermentare, de ducendu-se din volumul constatat 20% şi deosebit producătorilor li se vor face scădemént de 5% din cantitatea ţuiceii fabricată;

7) Că prin interdicerea fabricaţiunei ţuiceii falsificate se asigură ţuiceii naturale o mai mare înlesnire dedesfacere în comerţ;

8) Că constatarea începută de agenţii fiscalului imediat după promulgare este conformă cu dispoziţiunile art. 10 şi 11 din

lege, cari prevăd taxarea borhotului și băuturilor aflate în ființă la producători în ziua promulgării legii, și că dacă s'ar fi așteptat să treacă cele 30 zile, prevădute de art. 12, ca termen fatal pentru declarațiune, s'ar fi lăsat expuși la riguroasa sancțiune a legii pe toți cari nu ar fi fost deșteptați la timp.

Mai cu sémă proprietarii de borhot, care în aceste 30 zile ar fi fabricat țuică din borhot, ar fi avut mari greutăți cu stabilirea cantității de borhot, posedate de dînșii în ziua promulgării legii;

9) *Că acei cari vînd borhotul altor producători nu vor fi supuși la nici o taxă ci debitul taxelor se vor stabili în persoana celor cari au cumpărat borhotul și l-au fabricat;*

10) *Proprietarii de vii sînt autorizați a fabrica rachii din tescovină cu actualele cazane.»*

Paiangenul de mătase din Madagascar.

De mai mult timp Francesii din Madagascar au început a întrebuința țesătura unui paiangen, numit «*Halaba.*»

Din firele acestui paiangen s'au făcut garnituri întregi de perdele și alte stofe cari au produs o mare senzație la expoziția din Paris. Ele sînt de o minunată coloare aurie, strălucitoare.

Cum se folosesc acești paiangenii, se pôte vedé la pavilionul de Madagascar din Paris, unde s'a și adus un număr mare de atari paiangenii de mătase. Se instruesc fete tinere în școla profesională din Tananarivo, făcută în acest scop de către generalul Galliéni în fostul palat regal, și ele prind firele și conduc lucrarea.

Acest soi de paiangenii se găsește numai acolo unde au nutriment din prisos, căci alt-fel ei se mănâncă unul pe altul. Mai cu sémă în parcurile regale și împrejurul Tananarivei ei sînt foarte numeroși și de-acolo sînt aduși de femeile madagascariene în coșulețe anume făcute, la școla profesională.

Și iată cum se umblă cu ei: Paiangenii se pun în nisce rame de lemn, cari sînt împărțite în vre-o 30 de celule (căsuli) din cari se umplu de obicei 12 — 24 de-odată cu paiangenii, după cum trebuie să fie grosimea firului.

Paiangenii se înjugă, cu un anume aparat, în celulele lor în așa chip, ca negelele prin cari ei dau firul, să fie libere în aer. Rama se aședă apoi pe o răsucitoare, și fetele lucrătoare ating ușor cu virful degetelor negelele paiangenilor, îndemnându-i printr'o ușoră apă-sare să dea drumul firului; cu chipul acesta paiangenii slobod, iar ele prind și conduc de-odată 12 — 24 de fire la un cârlig, care se află la mijlocul mașinăriei, unde se împreună toate firele formând unul singur. Se trage firul mai departe pînă ce ajunge la depănă-

tóre. Și se depănă pînă se isprăvesce firul. După ce s'a golit, se pun alții în loc. Cei goliți se duc înapoi în parc unde se hrănesc și peste câte-va zile pot fi întrebuințați din nou. Acesta se poate întimpla de patru pînă la cinci ori pe lună.

Fie-care paiangen dă un fir de vre-o 4.000 metri lungime. Firele sînt de cinci ori mai ușore de cât cele de mătase ordinară, sînt foarte elastice și tari, așa că în ori-ce privință întrec cu mult mătasea gândacilor și se pot țese fără nici o greutate. Tóte țesăturile produse din aceste fire, sînt de o colóre aurie uimitóre. Pînă acum însă nu s'a încercat încă a le spála, de témă ca să nu se strice luciul lor auriu.

„SOARELE“

Organ al școlilor și bisericelor române din Turcia

A apărut primul număr al ziarului *Sorele*, al cărui program este să lupte pentru progresul școlii și al bisericii române din Turcia. Spre a se vede scopul acestui ziar al Românilor Macedoneni, reproducem o parte din programul său:

Organul nostru Sorele va urmări, un scop pur cultural și bisericesc. Politica va fi exclusă cu totul. În colónele acestui ziar se vor primi spre publicare obiceiurile poporului român, moravurile lui, limba și portul la diferite națiuni, în fine tóte lucrurile, cari sunt interesante și instructive pentru toți.

Din jurnalul nostru Sorele, credem, că se vor convinge toți căți îl vor citi, că în Turcia națiunile se bucură de drepturi culturale și bisericesci, cum nu se bucură póte alte națiuni

Sorele va fi un organ popular, în tótă puterea cuvîntului, cum este revista Albina în România. Pentru a răspunde adevăratei și nobilei sale misiuni, el se va ocupa de aproape de comerțul și industria Românilor din Macedonia, din viața lor economică, consacránd pe fie-care săptămână mai multe colóne cu privire la organizări de Bănci, de asociații cooperative și alte întreprinderi, ce pot fi de mare tolos practic poporului român din Macedonia.

Colaboratorii noștri sunt toți profesorii și institutorii români din Turcia și toți prietenii și iubitorii de progres ai cauzei noastre naționale, iar călăuza ce ne va duce la idel pe calea dreaptă, vor fi nevoile și aspirațiunile poporului român din Turcia,

Cronica Săptămâni.

— A. S. Regală Principele Ferdinand a plecat la vînătoare în munții județului Muscel. A. S. R. Principesa Maria, care a fost cu soțul său pînă la C. Lung, s'a reintors în Capitală.

— Sesiunea sf. Sinod s'a închis la 24 Octombrie c.

— D. Van Till, grădinar în Galați, a cerut ministerului de domenii să-i dea 200 hectare din pămîntul jud. Brăila, pentru instalarea unei ferme (sistem olandez) de *agricultură și creșterea gândacilor de mătase.*

— Vaporul grecesc Filarteos, care venia din Răsărit încărcat cu mărfuri, s'a înecat în apropierea portului Constanța. În momentul înecării omenii vasului au fost scăpați de marinarii unui vapoarăș din apropiere. Căpitania portului a început lucrările pentru scotearea vasului din mare.

— Pe piața Republicei din Paris s'a inaugurat un monument în amintirea fostului președinte al Franței Carnot. Au luat parte la serbare cei mai de frunte omeni ai Franței.

— Dilele din urmă au fost mai multe cutremure de pământ în republica Venezuela (America de-Sud). Scirile sosite spun că s'au nimitic mai multe orașe. Circulația trenurilor, întreruptă.

— La spitalul din Brema (Germania) s'a constatat un cas de ciună. Bolnavul sosise de curînd cu vaporul, din Buenos-Ayres.

— Se spune că regina Portugaliei, plimbându-se pe țărmul riului Cascaes din Lisabona, a vădut doi copii cădînd în apă dintr'o luntre ce s'a răsturnat. Atunci regina s'a aruncat în apă și a scăpat viața în pericol a celor doi copii. Frumôsă pildă de umanitate!

BIBLIOGRAFIE

• *Ultimele Schițe Umoristice* noul volum al d-lui Dimitrie Teleor, îl recomandăm cu căldură celor cari doresc o lectură bună, veselă și sănătôsă.

Prețul unui exemplar 1 leu.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lui C. N. Beloiu și altora.—Tôte revistele ce se trimet bibliotecelor, sunt plătite de Onor. Minister al Instrucției. Prin urmare adresați-vé cu cerere Ministerului, rugându-l ca din abonamentele ce are luate la revista noastră să vé trimetem și d-vóstră.

Acest răspuns este pentru tôte societățile, școlile de adulți, bibliotecile etc. cari ne cer revista gratuit. Ii rugăm să se adreseze Onor. Minister al Instrucției și din abonamentele ce are luate, de sigur va încuviința ca să trimetem asociațiilor lipsite de mijlôce.

Păr. C. Matasc, Preușesci. Mai avem, dar cu lei 1,10 nu cu 0 90 bani.
I. Tănăsescu, Invêț. Vădăstrița. Adresați-vé direct tipografiei «Minerva» Strada Isvor. Bucuresci.

Gh. Ureche, Invêț. Buda. Nu cunôscem loteria despre care ne întrebați.

P. S. Arhierul Danil Obreja. Iași. Din cauza lipsei din Bucuresci a colegului nostru Tașcă, însărcinat cu Administrația revistei, s'a întârziat atât trimiterea premiului celor achitați pînă la 1 Oct. trecut, cât și trimiterea chitanțelor. Vê rugăm atât pe P. S. V cât și pe toți abonații să aibă nițică răbdare și mult pînă la 10 Noembrie se vor expedia.

V. Rădulescu Glod. Sărat. Pe anul al II-lea sunteți achitat cu chit. 13 382 și pe al III-lea cu 19,954. Avem colecțiile complete pe toți anii. Numerile cerute vi le-am trimis.

D-lui *St. Penescu*, Invêț. și toți cei ce ne cer revista pe anul al IV-lea. Bine-voiți a trimite plata o dată cu cererea alt-fel nu trimitem revista.

MICA PUBLICITATE

Cu 5 bani cuvîntul, iar pentru anunțurile cu un număr mai mare de cuvinte, de la 50 în sus, prețul pentru fle-care cuvînt este numai de 4 bani.

Textul pentru pregătirea lecțiilor, de Eugen Tisescu învățător, elegant lucrat.

Pentru institutori. . . . lei 3,50
» înv. pe cursuri. » 3,50

Adresați comanda însoțită de cost, plus 50 bani porto, domnului Eugen Tisescu, Bacău.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, București. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbuști, Plante urcătoare, Brazi, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

Direcțiunea generală a postelor, telegrafelor și telefonelor. Se aduce la cunoștința generală că, cu începere de la 1 Octombrie a intrat în vigoare noile taxe telefonice, cari sînt simțitor reduse față de cele actuale.

Costul abonamentului anual, pentru posturile instalate la domiciliu, este de lei 100 anual. În localurile unde abonații își exercită o profesiune, 150 lei anual. Pentru hotele, restaurante, cafenele și localuri de consumațiune, 200 lei anual. Taxa pentru instalare de 150 lei, care se plătesc odată pentru tot-d'a-una, pōte fi achitată și în rate: 50 lei odată cu cererea de instalare, 50 lei după 3 luni, și restul de 50 lei după alte 3 luni. Taxele de abonament pot fi plătite anual, semestrial și chiar trimestrial, dacă acesta este dorința abonatului, care e rugat a o arăta în declarațiunea de abonament, pe care o va adresa d-lui diriginte al oficiu lui telefonic. Formulare «Declarațiuni de abonament» se pun gratis la dispozițiunea celor interesați în toate oficiile telegrafo-poștale din orașele unde există o rețea urbană.

DIRECȚIUNEA.

Primăria orașului București

PUBLICAȚIUNE

Pentru ca listele electorale ale Capitalei pe anul viitor 1901 să fie cât se pōte mai exacte, Primăria a hotărât să începă mai de timpuriu lucrările pentru alcătuirea acestor liste.

Tot de-odată aduce la cunoștința tuturor că ori-ce cereri referitoare la în-

scrieri ștergeri și rectificări în liste se pot adresa chiar de acum.

Cererile sînt scutite de timbru, pe baza legii electorale: ele vor însoțite de actele pe baza cărora se motivăză cererea.

Primar (ss) I. Bărbătescu.

Secr. general, (ss) I. Popescu.

Octombrie, 1900.

No. 41.003

A

3678

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg versat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune » 3.955.688.76

Idem format din capital și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

«**Naționala**» asigură contra incendiului, a *grîndinei*, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sînt primite în toate combinațiunile obișnuite ca: *cas de mōrte*, *supraviețuire*, *zestre* și *rentă*. Sediul social în palatul Societății din str. Dōmnei No. 12, București. Reprezentanța generală în București, str. Smărdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

A apărut: *Teatru Popular de Th. Speranță.*

De necas, 0,50

Ce face dracu, 0,50

Ce face beția, 0,50

Câte trele se expediază franco contra Lei 1,50 în mărci poștale, trimise Librăriei Leon Alcalay la București.

A eșit de sub tipar în editura d-lui Sococ: ediția III, *Curs de Agricultură practică, pentru școlile Normale, Seminare și de agricultură practică*, de V. S. Moga.

Prețul 3 lei.

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

PENTRU

POLITICĂ, LITERATURĂ, ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

— Apare la 1 și 13 a fiecărei luni —

Cu colaborațiunea celor mai distinși scriitori, sub direcțiunea d-lui
C. RADULESCU-MOTRU.

Fie-care No. al Revistei cuprinde articole politice și economice asupra chestiunilor de actualitate; studii literare și științifice; poezii, novele, lectură recreativă, etc., etc.

«Noua Revistă Română» ține în curent pe cititori cu întreaga mișcare culturală română.

— ABONAMENTUL PE UN AN 24 LEI — UN EXEMPLAR 1 LEU —

De vânzare la principalele librării din totă țara

Un No. de probă se trimite gratuit după cerere

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : BUCURESCI, PASAGIUL ROMÂN, 20.

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde effin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

- De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95
- » » cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95

Ghete de lack pentru salon cu elastic și șirete, 12,95, 11,95

de lack întregi, 14,95 13,95

- » » facon Klappe, 15,95
- » » pentru d-niiofiț, 14,95, 13,95
- » » cu nasturi, 15,95, 14,95
- » glace vax cu nasturi, 15,95, 14,95
- » chevr. cu elastic. 15,95, 14,95, 13,95
- » » nasturi, 16,95

Ghete color. simple, 13,95, 12,95

- » » beseturi, 14,95, 13,95
- » » șirete, 14,95, 13,95, 12,95
- » » nasturi, 14,95, 13,95
- » » piele rus. 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

- De gems, 10,95, 9,95, 8,95
- » » chevreaux american, 9,95
- » » franțuzesc, 12,95
- » » color. 11,95, 10,95, 9,95, 8,95
- » » piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

- De gems, 9,95, 8,95, 7,95
- » chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95
- » » ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95
- » » High-Liffe, 16,95
- » » color. 12,95, 11,95, 10,95
- » » High-Liffe, 15,95, 14,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95
5,95, 4,95.

Ghete pentru băieți, fete și copii

- Pentru băieți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95
- » fete 6,95, 5,95, 4,95
- » copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Numai la toate sezoanele se poate găsi încălțăminte bună și cu prețuri fabuloase de eftine.

Magazinul la toate Sezoanele lângă Poliția București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de 6% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.